

Yvonne Postma: 'Sascha' 16 jaar later- de herinnering blijft Uitgegeven in eigen beheer, 2012 ISBN 9789081749510 (Zwangerschapsproblemen/Rouw/ED/1)

Soort boek/Ziekte/Stijl: Egodocument van Yvonne Postma waarin zij, 16 jaar later, beschrijft hoe zij haar eerste kindje, Sascha, verloor na 9 maanden zwangerschap. Geïllustreerd met een aantal foto's. Ook zijn een aantal gedichten van Yvonne Postma in het boek opgenomen, die schuin gedrukt staan. Verkrijgbaar via yvonnef.postema@gmail.com

Over de schrijfster: Yvonne Postma is getrouwd met Joost en moeder van drie kinderen: Sascha (1995), Jasper (1997) en Lisa (2002), waarvan Sascha overleden is. Zij schreef dit boek omdat: 'ik wil laten zien dat er niet 'een manier van rouwen' is. (...) Door met vrouwen in mijn omgeving te praten en door met deskundigen te overleggen kwam ik er steeds meer achter dat het proces van 'ontzwangeren' vergelijkbaar is met mijn proces. Het tragische verschil was, dat ik meteen ook afscheid moest nemen.'

Korte Beschrijving: Yvonne beschrijft hoe ze op zaterdag 4 maart weeën krijgt, die pas op woensdagavond doorzetten. Als de verloskundige dan komt, kan ze geen hartslag meer meten en blijkt in het ziekenhuis dat Sascha niet meer leeft. Yvonne beschrijft wat er dan gebeurt, hoe ze bevalt van haar dochter, van haar afscheid moet nemen en de begrafenis moet regelen. Daarna gaat ze in op hoe Joost en zij alles verwerken en rouwen, wat daarbij hielp en wat moeilijk was. Yvonne en Joost kunnen een tijd niet werken, en beginnen daarna, langzaam opbouwend, weer op hun arbeidsplek. Ze beschrijft hoe ze merkt dat zij en Joost ook moeten letten op hun relatie, anders rouwen, en hoe ze langzaam opkrabbelen.

Wat viel op: Het verschil in reacties van de omgeving die soms zeer oneerlijk waren en negatief, maar soms ook steunend waren.

De layout, de aparte stijl waarin het boek geschreven is. Yvonne Postma begint iedere pagina waarop het verhaal verteld wordt met een regel van een of twee woorden om op de volgende regel net iets meer letters te zetten, zodat de zinnen steeds langer worden totdat de regel gevuld is. Bij de gedichten doet zij dat niet.

Citaten: Pag.21 'Mijn moeder is de enige die Sascha echt even oppakt en tegen zich aandrukt. Ik wil iedereen mijn kind laten zien. Ze is toch mooi. Waarom, waarom, godverdomme. Heb ik intuïtief dan toch alles goed aanvoeld? Had ik het kunnen voorkomen? Zelfs de gynaecoloog zei nog: "Dit is een speling van de natuur." Het is alleen zo oneerlijk. "We kunnen veel te vroeg geboren kindjes in leven houden en nu dit met zo'n mooi voldragen kindje."

Pag.86-87:

‘Mijn
hele lijf doet

pijn van het verdriet
wat ik voel. Ik wist het
allemaal zo goed en nu
weet ik niets meer. Ik heb
de neiging om me af te sluiten.
Geen behoefte aan andere mensen.
Afgelopen zaterdag zijn we naar de landelijke
informatiedag over rouwverwerking geweest, ‘Ouders
van een overleden kind’. Ik vond het achteraf heel
vermoeiend. Zit iedereen daar met zijn fotoalbum
met dode kindjes. Maar ja, deze mensen vinden het
niet vreemd dat je foto’s wil laten zien. (...)
Ik ben ook zo geschrokken van al die dode baby-
gezichtjes. Ik krijg ze niet meer uit mijn hoofd.(..)
Je kan wel hetzelfde meemaken,
maar rouwen doet ook iedereen op
zijn eigen manier!

Vrijdagavond nog even gebeld met Tjitske. Die begon
ook weer over het roken. Dat was de tweede al die
week. Ik had het schuldgevoel net een beetje van
me afgeschopt, en zaterdagochtend stond ik keihard
te janken in de douche dat ik mijn eigen kind had
doodgerookt. En Joost maar zeggen dat dat niet zo
was...’

Pag.145: ‘Mijn
moeder
overlijdt in
oktober 1996. Ik heb
haar nog net kunnen
vertellen dat ik het aandurf
om weer zwanger te worden.
Alsof het zo moet zijn wordt Jasper
negen maanden na haar overlijden geboren.’

Extra: [http://www.lieve-
engeltjes.nl/index.php?option=com_lenieuws&task=shownieuwsitem&Itemid=139&
id=189](http://www.lieve-engeltjes.nl/index.php?option=com_lenieuws&task=shownieuwsitem&Itemid=139&id=189)